

ע"פ 7338/19 - אמיר אבו נימר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 7338/19

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופטת ע' ברון

המערער: אמיר אבו נימר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי נצרת
(כבוד השופט ג' אזולאי) מיום 29.8.2019 ב-ת"פ
39508-10-18

תאריך הישיבה: ט"ו בטבת התש"ף (12.01.20)

בשם המערער: עו"ד באסל פלאח
בשם המשיבה: עו"ד ארז בן ארויה

פסק-דין

השופטת ע' ברון:

1. במבוא לכתב האישום שהוגש נגד המערער ושניים אחרים, נכתב כי בתקופה הרלוונטית (ספטמבר 2018) הנאשמים קשרו קשר יחד עם אחר נוסף לגנוב כלי רכב באזור הגליל ורמת הגולן, על מנת למכור אותם לנאשם מס' 3 - הוא המערער; וכי במסגרת הקשר ולשם קידומו פעלו הנאשמים לגניבת כלי הרכב כפי שפורט בהמשך.

למערער יוחסו שני אישומים והוא הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון. באישום הראשון הורשע המערער בעבירות של ניסיון לקבלת רכב גנוב לפי סעיף 413' בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: עמוד 1

חוק העונשין), וקשירת קשר לפשע לפי סעיף 492 לחוק העונשין (בטעות נרשם סעיף 192-ע'ב'); ובאישום השני הורשע המערער בקבלת רכב גנוב לפי סעיף 413' לחוק העונשין ובקשירת קשר לפשע. הוסכם שכל צד יטען באופן חופשי לעניין העונש; וכי המאסר על תנאי שהוטל על המערער ב-ת"פ 400/13 בבית המשפט המחוזי בחיפה והוא בר הפעלה (להלן: התיק האחר) יופעל חציו בחופף וחציו במצטבר לעונש שיוטל עליו במסגרת התיק הנדון.

בגזר הדין שניתן ביום 29.8.2019 הושת על המערער עונש של 20 חודשי מאסר בפועל בגין העבירות שבהן הורשע בתיק נושא הערעור, בניכוי ימי מעצרו. כן הורה בית המשפט על הפעלת המאסר על תנאי בן 8 חודשים שהוטל על המערער בתיק האחר, חציו במצטבר וחציו בחופף. נוסף על כך נדון המערער למאסר על תנאי ולתשלום קנס בסך 2,000 ש"ח.

הערעור נסב על תקופת המאסר בפועל, שלטענת המערער מחמירה עימו.

2. לאחר שעיינו בכתובים והוספנו ושמענו את טיעוני באי-כוח הצדדים, לא מצאנו ממש בערעור ודינו להידחות. ראשית ייאמר, כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בחומרת העונש, ולא זה המקרה לסטות מן הכלל.

כך, בין היתר, לנוכח חלקו הדומיננטי של המערער בביצוע העבירות, כפי שציין בית המשפט המחוזי, כאשר לכתחילה קשירת הקשר נועדה לכך שהרכב הגנוב ימצא דרכו למערער; ואמנם לבסוף ואחרי שני ניסיונות כושלים, כך אירע. וכך גם בהינתן עברו הפלילי של המערער -כאשראת העבירות ביצע זמן לא רב לאחר שסיים לרצות מאסר בן 48 חודשים שהושת עליו בגין עבירות דומות ובעוד מאסר על תנאי בר הפעלה מרחף מעל לראשו.

אשר לטענתו של המערער לעניין אחדות הענישה - תוך שהוא מפנה לעונש שהושת על נאשם 1-אין בה כדי לסייע בידו. כך, בהינתן העובדה שחלקו של המערער לקשר הפלילי ולביצוע העבירות היה "דומיננטי לא פחות", כלשון בית המשפט, ועברו הפלילי מכביד יותר; ועם זאת יצוין שנאשם 1 נדון ל-24 חודשים בעוד המערער נדון ל-20 חודשים, בהינתן חלקו של כל אחד בפרשה נושא כתב האישום. עוד ייאמר כי טענת בא-כוח המערער בדיון לפנינו שלפיה בית המשפט בקובעו את מתחם עונשו של המערער בין 18 ל-30 חודשים סטה לחומרה מן המתחם שהמשיבה עתרה לו, ובהתאם גם העונש שנגזר עליו, אינה משקפת לאשורה את עמדת המשיבה; שכן המשיבה טענה למתחמי ענישה שונים בגין כל אחד משני האישומים שיוחסו למערער, שבמצטבר גבוהים בהרבה מהמתחם שקבע בית המשפט המחוזי -שראה לנכון לקבוע מתחם עונש אחד למערער.

3. התוצאה היא אפוא שאין מקום להתערבותנו בעונשו של המערער והערעור נדחה.

ניתן היום, י"ט בטבת התש"ף (16.1.2020).

שופטת

שופט

המשנה לנשיאה